

ΘΕΜΑ: «Η αποδοχή της μοναχικής κλίσεως του τέκνου από την οικογένειά του»

Καλησπέρα σας. Εν πρώτοις, θα ήθελα να εκφράσω τις θερμές μου ευχαριστίες προς τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη μας κύριο Βαρθολομαίο, που μου έδωσε την ευλογία και τη δυνατότητα να βρίσκομαι σήμερα ανάμεσά σας. Και επιπροσθέτως να του εκφράσω τον ενθουσιασμό μου για την ιδέα της συγκεκριμένης εσπερίδας, που μας χάρισε την ευκαιρία να συγκεντρωθούν εδώ σήμερα οι άγαμοι κληρικοί και μοναχοί της μητροπόλεως μας μαζί με τους γονείς τους, για να μοιραστούν σκέψεις και εμπειρίες.

Αποτελεί γεγονός ότι σε ερώτηση που τέθηκε κάποτε στον Άγιο Παΐσιο για το τι πρέπει να απαντήσει κανείς σε νέα παιδιά για το αν η μοναχική ζωή είναι ανώτερη από την έγγαμη απάντησε μεταξύ των άλλων ότι και οι δύο δρόμοι που έχει χαράξει η εκκλησία μας είναι ευλογημένοι επειδή και οι δύο μπορούν να τους οδηγήσουν στον Παράδεισο.

Ο Θεός δεν ζητά από όλους τα ίδια, αλλά από τον καθένα εκείνο που μπορεί να προσφέρει με αγάπη και ελευθερία καρδιάς. Άλλους τους καλεί να Τον δοξάσουν μέσα από την οικογένεια και την ανατροφή των παιδιών, και άλλους μέσα από την αφιέρωση της ζωής τους στην προσευχή και τη διακονία. Και οι δύο δρόμοι είναι δρόμοι αγιασμού, όταν βαδίζονται με ταπείνωση και εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού. Έτσι και εμείς, ως γονείς, μαθαίνουμε να παραδίνουμε τα παιδιά μας στα χέρια Του, με πίστη ότι Εκείνος γνωρίζει καλύτερα τον δρόμο της σωτηρίας τους

Αρχικά ο βασικός λόγος που ένας νέος θα επιλέξει τον δρόμο του μοναχισμού είναι επειδή έχει κληθεί από τον Θεό και θέτει Αυτόν ως το κέντρο της ύπαρξής του. Ποθεί την ησυχία και την άσκηση για να αντιμετωπίσει τα πάθη του και να βρει την πνευματική θεραπεία τους.

Επιθυμεί να αποταχθεί από τα εγκόσμια για να μπορεί αμέριμνα να προσεύχεται διαρκώς για την σωτηρία όλου του κόσμου αποδεικνύοντας έμπρακτα την απεριόριστη αγάπη προς τον συνάνθρωπο. Και ουσιαστικά τον επιλέγει για να δώσει τα πάντα στον Θεό, να ενωθεί μαζί Του αρνούμενος τις πρόσκαιρες απολαύσεις με σκοπό να βιώσει την αιώνια χαρά.

Η οικογένειά του καλείται να σταθεί αρωγός σε αυτήν την επιθυμία του, να καταλάβει ότι από την στιγμή που το παιδί ακολουθεί αυτόν τον δρόμο ξεκινάει μια νέα μορφή πνευματικής σχέσης με αυτό.

Οπωσδήποτε ο ρόλος της Παναγίας ως πρότυπο μητρικής προσφοράς είναι το πιο βαθύ και ζωντανό στήριγμα για κάθε μητέρα που καλείται να εμπιστευθεί το παιδί της στον Θεό. Η Παναγία δεν έζησε μια εύκολη μητρότητα, έζησε μια μητρότητα απόλυτης πίστης. Από τη στιγμή που αποδέχθηκε να γίνει μητέρα του Ιησού Χριστού, άνοιξε την καρδιά της στο θέλημα του Θεού χωρίς όρους και χωρίς να γνωρίζει πλήρως τη διαδρομή που θα ακολουθούσε. Η στάση της δεν ήταν απλώς μια πράξη υπακοής, αλλά μια συνεχής προσφορά αγάπης. Έτσι, η μητρότητα αποκτά το αληθινό της νόημα, δεν είναι κατοχή αλλά εμπιστοσύνη, δεν είναι δέσμευση αλλά ελευθερία μέσα στην αγάπη του Θεού.

Μέσα από τη ζωή της Παναγίας φανερώνεται ότι η μητρική καρδιά μπορεί να χωρέσει ταυτόχρονα και τη χαρά και τη θυσία. Έζησε τη χαρά να βλέπει τον Υιό της να μεγαλώνει, αλλά έζησε και την αγωνία, την αβεβαιότητα και τελικά τον πόνο, χωρίς ποτέ να χάσει την ελπίδα της.

Η δύναμή της δεν ήταν ανθρώπινη βεβαιότητα, αλλά βαθιά εμπιστοσύνη ότι ο Θεός γνωρίζει τον δρόμο καλύτερα από τον άνθρωπο. Αυτή η εμπιστοσύνη είναι που δίνει κουράγιο και σε κάθε μητέρα που το παιδί της αφιερώθηκε στην διακονία της Εκκλησίας, να μετατρέψει την ανάγκη να προστατεύει, σε δύναμη να προσεύχεται, να αφήσει την αγωνία και να κρατήσει την πίστη. Όταν η μητέρα δεν μπορεί να βρίσκεται δίπλα στο παιδί της, μπορεί να βρίσκεται πνευματικά κοντά του μέσα από την προσευχή, όπως ακριβώς η Παναγία στάθηκε σιωπηλά αλλά ουσιαστικά σε κάθε στιγμή της ζωής του Υιού της.

Φυσικά είναι αναμενόμενο κάποιες οικογένειες να αντιδρούν στην απόφαση του παιδιού τους να γίνει μοναχός. Αυτή όμως προκύπτει από την άγνοια προς την φύση του μοναχισμού είτε από φόβο ότι το παιδί τους θα τους απαρνηθεί.

Σε αυτήν την περίπτωση είναι καίριας σημασίας η μεσολάβηση ενός έμπειρου πνευματικού πατέρα, ο οποίος με πνευματική σοφία και αγάπη βοηθά την οικογένεια να κατανοήσει τη σοβαρότητα της μοναχικής κλήσης και το πνευματικό όφελος που μπορεί να προκύψει για όλους. Με τον λόγο του καλλιεργείται η εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού και απαλύνεται η ανθρώπινη ανησυχία, ώστε η απόφαση να ιδωθεί όχι ως απώλεια, αλλά ως ευλογία. Μέσα από την προσευχή και τη σωστή πνευματική καθοδήγηση, η οικογένεια αντιλαμβάνεται ότι η αφιέρωση ενός παιδιού στον Θεό γίνεται πηγή χάριτος, ενότητας και πνευματικής ενδυνάμωσης για όλα τα μέλη της.

Μια τέτοια ευλογημένη παρουσία υπήρξε και για τη δική μας οικογένεια ο πνευματικός μας πατέρας Επιφάνιος Θεοδωρίδης, τον οποίο αισθάνομαι την ανάγκη να ευχαριστήσω από καρδιάς διότι με διάκριση και πατρική νοηθεσία απάντησε στις απορίες και τις ανησυχίες μας ως οικογένεια και καθοδήγησε το παιδί μας να πορευθεί σταθερά στον δρόμο της αφιερώσεως και της αγάπης προς τον Θεό.

Συχνά βέβαια, μετά την αρχική άρνηση, οι γονείς, βλέποντας στο παιδί τους την εσωτερική ηρεμία και την πνευματική του χαρά, σταδιακά συμβιβάζονται και αποδέχονται την απόφασή του. Μέσα στον χρόνο κατανοούν ότι αυτή η επιλογή δεν είναι μια φυγή από τη ζωή, αλλά μια βαθύτερη αναζήτηση του Θεού και του νοήματος της ύπαρξης. Όταν η καρδιά του ανθρώπου γεμίζει με πίστη, προσευχή και εμπιστοσύνη στο θέλημα του Θεού, τότε γεννιέται μια ειρήνη που δεν εξηγείται με ανθρώπινα λόγια. Αυτή η ειρήνη γίνεται παρηγοριά και για τους γονείς, γιατί βλέπουν ότι το παιδί τους βαδίζει έναν δρόμο θυσίας, αλλά και εσωτερικής ευφροσύνης, έναν δρόμο που δεν τους απομακρύνει πραγματικά, αλλά τους ενώνει μέσα από την προσευχή και την κοινή τους αγάπη προς τον Χριστό.

Σε αυτό το σημείο θα ήθελα να μοιραστώ μαζί σας την εμπειρία μου ως μητέρα ενός παιδιού που επέλεξε τον μοναχισμό, ο οποίος κατά την κουρά του ονομάστηκε Βησσαρίων μοναχός και εγκαταβιώνει στην Ιερά Μονή Αγίου Νεκταρίου Σπανού Κιλκίς.

Βλέποντας το παιδί μου να αφοσιώνεται σε μια ζωή γεμάτη αρετή, προσευχή και πνευματικές αξίες, συνειδητοποιώ ότι οι κόποι και η αγωνία της ανατροφής του καρποφόρησαν πολύ βαθύτερα απ' όσο θα μπορούσα ποτέ να φανταστώ. Όσα με απλότητα προσπαθήσαμε μαζί με τον σύζυγο μου να του μεταδώσουμε μέσα στην οικογένεια, ρίζωσαν στην καρδιά του και με τον χρόνο μετατράπηκαν σε μια συνειδητή και ώριμη επιλογή ζωής.

Αυτό γεννά μέσα μου βαθιά ευγνωμοσύνη προς τον Θεό, αλλά και έντονη συγκίνηση, καθώς συνειδητοποιώ ότι τα παιδιά δεν μας ανήκουν, αποτελούν δώρα Του, τα οποία καλούνται να ακολουθήσουν τον δρόμο που Εκείνος θα φωτίσει στη ζωή τους. Έτσι, η μητρική χαρά συνοδεύεται από εμπιστοσύνη και αδιάλειπτη προσευχή, ώστε η πορεία του να παραμένει σταθερή, καρποφόρα και ευλογημένη, προς πνευματική ωφέλεια όλων μας.

Η πνευματική του αφοσίωση με ενέπνευσε κι εμένα να ψάξω περισσότερο την πίστη μου ενώ παράλληλα έχει επέλθει ηρεμία και γαλήνη μέσα μου γνωρίζοντας ότι το παιδί μου έχει βρει τον δικό του δρόμο, τον δρόμο του Θεού και είναι ασφαλές.

Αισθάνομαι επίσης ότι οι σχέσεις μας μαζί του έγιναν πιο ουσιαστικές και κάθε στιγμή που μιλάμε έχει μεγαλύτερη αξία. Έμαθα να εκτιμώ την ποιότητα της επικοινωνίας και όχι την ποσότητά της.

Έμαθα να αγαπώ χωρίς να κρατώ αλλά να αφήνω το παιδί μου ελεύθερο να ακολουθήσει το κάλεσμά του. Μέσα από αυτή τη διαδρομή κατάλαβα ότι η αληθινή αγάπη δεν περιορίζει ούτε δεσμεύει, αλλά ελευθερώνει. Αγάπη σημαίνει να στέκεσαι δίπλα στο παιδί σου, ακόμη και όταν ο δρόμος που επιλέγει το οδηγεί μακριά από την καθημερινή σου παρουσία, αλλά πιο κοντά στο θέλημα του Θεού.

Κατάλαβα ότι ο Θεός, που μας εμπιστεύθηκε τα παιδιά μας, γνωρίζει πολύ καλύτερα από εμάς τον σκοπό και την πορεία της ζωής τους. Έτσι η μητρότητα αποκτά ένα βαθύτερο πνευματικό νόημα, δεν είναι μόνο φροντίδα και ανατροφή, αλλά και προσφορά. Προσφορά γεμάτη πίστη, ελπίδα και ταπείνωση. Και μέσα σε αυτή την προσφορά γεννιέται μια καρδιακή ανάπαυση, γιατί αισθάνομαι ότι το παιδί μου δεν το χάνω, αλλά το παραδίδω στα ασφαλή χέρια της αγάπης του Θεού, όπου κάθε θυσία μετατρέπεται σε ευλογία

Ειδικότερα η πνευματική γαλήνη, η έμπνευση και η χαρά που προσφέρει η ζωή ενός μοναχού παιδιού στην οικογένεια είναι σπουδαία και γι' αυτό νιώθω ευγνώμων προς τον Θεό κάθε ημέρα.

Όμως η χαρά αυτή δεν αφορά μόνο τη δική μου οικογένεια. Αφορά κάθε οικογένεια που αξιώνεται να προσφέρει ένα παιδί στον Θεό. Αφορά κάθε μητέρα και κάθε πατέρα που, με πίστη και εμπιστοσύνη, στηρίζουν την κλήση προς την αφιέρωση. Και κυρίως, αφορά ολόκληρη την Εκκλησία μας, που ζει και αναπνέει μέσα από την προσευχή, τη θυσία και τη διακονία των μοναχών και των κληρικών της.

Τέλος, θα ήθελα να εκφράσω και πάλι την ειλικρινή μου εκτίμηση προς τον Σεβασμιώτατο Ποιμενάρχη μας για την πατρική του αγάπη, τη στοργή και τη συνεχή ευλογία του. Με τη σοφή ποιμαντορία του περιβάλλει όλους μας με αγάπη και ενδιαφέρον, ενώ με ακούραστο ζήλο εργάζεται για την πνευματική πρόοδο της Ιεράς

μας Μητροπόλεως, ώστε τα μοναστήρια να ανθίζουν και ο ιερός κλήρος να ενισχύεται και να αυξάνεται προς δόξα Θεού και ωφέλεια του πιστού λαού.

Επιπλέον ευχαριστώ όλους τους πνευματικούς πατέρες που με σοφία και ταπείνωση οικοδομούν τις αφιερωμένες ψυχές, αλλά και όλο το ποίμνιο της τοπικής μας Εκκλησίας, που αποδεικνύει έμπρακτα πως η αφιέρωση ενός μέλους γίνεται ευλογία για ολόκληρο το σώμα της Εκκλησίας.

Οι άγαμοι μοναχοί και οι κληρικοί μας δεν ανήκουν πια μόνο στις οικογένειές τους ανήκουν σε όλους μας. Είναι πνευματικοί πατέρες, αδελφοί, στήριγμα και παρηγοριά. Με τη σιωπηλή τους άσκηση, με την προσευχή τους, με τη διακονία τους, κρατούν αναμμένη τη φλόγα της πίστης στον κόσμο.

Ας προσευχόμαστε όλοι ο Κύριος να τους ενδυναμώνει, να τους χαρίζει ταπείνωση, καθαρότητα καρδιάς και αντοχή στους πειρασμούς. Και ας αξιώσει κι εμάς να στεκόμαστε δίπλα τους με σεβασμό, κατανόηση και αγάπη.

Με αυτές τις σκέψεις, εύχομαι σε όλους καλή και ευλογημένη πορεία στην Αγία και Μεγάλη Τεσσαρακοστή που διανύουμε.